

BENSİZ AYNA

YİĞİT KULABAŞ

İllüstrasyonlar: Ethem Onur Bilgiç

© KARAKARGA YAYINLARI 316

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

BENSİZ AYNA

Yiğit Kulabaş

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Cansu Poyraz Karadeniz

Kapak İllüstrasyonu: Ethem Onur Bilgiç

İllüstrasyonlar: Ethem Onur Bilgiç

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

www.bensizayna.com

1. Baskı: Aralık 2020

ISBN: 978-625-7217-31-6

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 48625

Artemis zil sesiyle uyandı. Beklerken içi geçmişti. Ayaklandı. Duvardaki dev aynaya baktı bir umutla. Son bir şans vermek iste-di yadigâra. Nafile... Sureti yansımadı yine.

El yordamıyla saçına şekil verdi. Yüzündeki uyku izlerini sildi. Zilin tekrar çalmasına izin vermeden açtı kapıyı. Şaşırdı. Bu kadar kısa boylu birini beklemiyordu.

Sıradan cücelere benzemiyordu adam. Bacakları gövdesine göre daha kısaydı sanki. Vardı bir orantısızlık.

“Merhaba” dedi yaşlı adam. Saçı yok denecek kadar seyrekli. Kır sakallarıysa inadına gürdü, göbeğine kadar uzanıyordu. “Te-lefonda görüşmüştük. Ayna için geldim.”

İçeri davet etti çekinerek.

“İşte burada. Taşıyabilecek misiniz?”

Dev çerçevenin yanında ufacık kalmıştı Aynacı.

“Tahminimden büyükmüş.”

İyice yaklaştı masif çerçeveye. Gözlüğünü taktı, inceledi de-tayları. Kabartmaları okşadı. “Kaplama değil” diye mırıldandı. “Ardıç... Yıllara meydan okumuş ağaç.”

Artemis adamın bir an önce aynanın karşısına geçmesini isti-yordu. İhtiyarı neredeyse kolundan çekip getirecekti.

“Oturmamda bir sakınca var mı?” Aynanın karşısında duran, Artemis’in her sabah bir umutla kendi yansımasını yeniden gör-me hayaliyle oturduğu o eski, deri koltuğu gösterdi adam... “Bu

şahesere tam karşıdan bakmak istiyorum.”

Artemis aynaya sırtını dönüp bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi. “Elbette...” dedi. Bu sahneyi kaldıramayabilirdi. Kendi görüntüsünün yansımamasına alışmıştı ama durumun başkaları için de söz konusu olup olmadığından emin değildi.

“Muhteşem!” dedi adam. “Kusursuz bir güzellik.”

Artemis ürkek hareketlerle geriye döndü.

Kahroldu.

Korktuğu başına gelmişti. Dev ayna evdeki eşyaları, balkon kapısını, pervazda duran beyaz orkideyi, siyah kadife perdeleri, özel tasarım yer lambasını gösterdiği gibi Aynacı’yı da göstermişti.

Tek eksik yine kendisiydi.

“İyi misiniz?” Kötü görünüyor olmalıydı.

Artemis bozuntuya vermedi. “Taşıyabilecek misiniz?” diye tekrarladı. Çok istemesine rağmen “Aynada beni görebiliyor musunuz?” diye sormadı.

“Birazdan ekibi gönderirim.” Sözleşmeyi uzattı. “Yeter ki anlaşalım, taşınması kolay.”

İçini çekti sözleşmeye bakarken. “Bu az değil mi?” Yıllar önce annesi daireyle birlikte aynayı da satın almıştı. Annesi Türkiye’den geldiğini söyleyince ev sahibi, “Bu ayna da Anadolu kökenli” demişti. Sıradan bir ayna değildi. Antika sayılırdı. Kâğıtta yazdığından daha değerli olmalıydı.

“Artık her şey antika” dedi Aynacı. Gerçekten de şehrin her köşesi antikacılarla doluydu. Aynacı kimsenin bu fiyat seviyesine çıkacağını düşünmediğini söyledi.

Artemis aynayı satmak istemiyordu. Ancak ruh sağlığını koruyabilmek için başka seçeneği kalmamıştı. Diğer aynalara yansıyan sureti kafasındaki kuşukları giderse de salonun ortasındaki dev ayna, her seferinde bütün dengesini bozuyordu. İster istemez

o deli saçması korku filmleri geliyordu aklına. Aynada görünmeyen vampirler, hayaletler ve diğer yaratıklar...

Aynacı'nın yansımasıyla aklı iyice karışmıştı.

“Son rakam” dedi adam. “Teklif güzel, kabul edin.”

Eli titreyerek imzaladı kâğıdı.

Adam sözleşmenin bir nüshasını uzattı. Cüzdanını çıkardı, parayı nakit olarak ödedi.

Aynaya yöneldi. Cebinden bir keski çıkardı. “Birazdan arkadaşlarım gelip alacak aynayı. Onlar gelmeden evden ayrılmayın lütfen.”

“Bekleyeceğim” diye mırıldandı Artemis. Tedirgin halde adamı izliyordu. Aynacı keskiyi çerçevenin kenarına soktu ve tek hamlede masif çerçevenin alt kısmını yerinden oynattı. Yaşlı adam eğrilen parçanın arkasını inceledi bir süre. Sonrasında hiçbir şey söylemeden çıktı kapıdan.

Adam gidince oynayan parçayı yokladı Artemis. Ayna masifin arkasında da devam ediyordu. Siyah ve parlaktı cam. Parlaktı, fakat simle de kaplı değildi.

Çerçeveyi yerine oturttu.

Deri koltuğa geçti. Gizemli aynasına baktı uzun uzun. İlk defa sorgulamadı. Neden görünmediğini merak etmedi. Aynadaki detayları inceledi; eşyalarını, pencereyi ve ötesini...

Telefon sesiyle salondaki dinginlik bozuldu. Bu kuzey ülkesine taşındığından beri onu kimse aramamıştı. Hep o arardı insanları. Hiçbir tanıdığına vermemişti numarasını. Cep telefonu hattı bile açtırmamıştı. Kaçıp yerleştiği sığınağın bulunmasından korkuyordu. Annesinin ömrünün bir kısmını bu ülkede geçirdiğini, ondan yadigâr böyle bir daire kaldığını bilen kişi sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

“Alo?” Sesi titredi.

“Artemis?” Kısa bir sessizlik oldu. “Nihayet... Çok korkuttun beni...”

“Atila?” Yüzüne istemsiz bir tebessüm oturdu. Kendi bile şaşır-
dı gülümsemesine. Hemen toparlandı. “Nereden buldun numara-
mı?”

Havaalanındaydı. Uçağı az önce inmişti. “Taksiye biniyorum
şimdi. Az sonra yanında olacağım.”

“Yapma lütfen...” diye sızlandı. İzini bulduğuna inanamıyordu.
“Gelme.”

Telefon kapandı. Hat mı düşmüştü acaba? Yoksa Atila cevap
verme gereğı duymamış mıydı?

Uzaklara dalıp gitti Artemis. Son birkaç ay gözünün önünden
akıp geçti. Başına gelenler, aldığı hızlı kararlar, apar topar taşınma,
gurbet, kuzey kültürü, soğuk ve yalnızlık...

Zor günler geçirmişti. Ve bunca acının üzerine Atila arayıp gel-
diğini söylüyordu.

Ahizeyi yavaşça yerine koydu.

Kafasını kaldırdı.

Çığlık attı.

Sureti bizzat ardıç aynanın üzerindeydi; arkada beyaz orkide,
yerde özel tasarım lamba, ortada Artemis.

Kapı tekrar çaldı. “Kim o?” diye sordu açmadan önce.

Atila geldiğinde ne yapacağına, neler söyleyeceğine karar verememişti. Hazır değildi yüzleşmeye. Atlayıp boynuna da sarılabilirdi, kapıyı açmadan geri de gönderebilirdi.

“Ayna için geldim” dedi tok bir ses.

Kapıyı araladı Artemis. Bu sefer devasa biri duruyordu karşısında.

“Ben...” dedi çekinerek. “Aynayı satmaktan vazgeçtim.”

Adam pek hoş karşılamadı bu cümleyi. Kabalaşma sınırını aşmadan sert bir hamleyle kapıyı itti ve kafasını eğerek içeri geçti. Hemen aynaya yöneldi. “Aynayı sattınız hanımefendi. Paranızı aldınız. Ben aynayı götürmek zorundayım. Arzu ederseniz daha sonra dükkâna gelip yeniden satın alabilirsiniz.” Adamın görüntüsü aynayı kaplamıştı. Derin bir nefes alarak sözünü tamamladı. “Elbette satışa çıkartacak olursak.”

“Lütfen oynatmayın yerinden” dedi Artemis. Telefona koştı. “Aynacı’yı arayacağım.”

“Boşuna zahmet etmeyin.” Duvardan gelen çatırtılar eşliğinde birkaç tane çivi düştü yere. Aynayı kucağında tutuyordu artık. “Şimdiye dek hiçbir anlaşmada geri adım atmadık.” Aynayı sırtlayıp kapıdan dışarı çıktı.

Artemis birkaç aramadan sonra anca düşürebildi Aynacı’nın telefonunu.

Telefon açılır açılmaz “Ben Artemis” dedi heyecanla.

Aynacı “Arkadaşım birazdan çıkıp evinize gelecek hanımefendi” dedi sakince. “Eğer dışarı çıkmayı planlıyorsanız, daha sonra da gönderebilirim.”

“Ama aynayı zaten biri gelip aldı...” Cümlesini bitirmeden ahizeyi bıraktı, koşarak pencereye geçti. Adam aynayı kamyonetin arkasına yerleştirmişti bile. Camı açıp “Dur orada, bekle!” diye seslendi. “Hareket etme yoksa polise haber vereceğim.” Adam el salladı sadece. Kamyonetine bindi, hızla hareket etti. Saniyeler içinde gözden kayboldu.

Telefona geri döndüğünde hat düşmüştü. Tekrar tekrar aradı numarayı ama açan olmadı.

Duvara takıldı gözü. Aynanın arkasında kalan boş alan kar beyazı iken, diğer yerler kirli griye dönüşmüştü. Beyaz duvar, adeta aynasızlıktan kararmış gibiydi.

Acı fren sesini duyunca pencereye koştu. Yaşlı cücenin tekrar gelmesini beklemiyordu. İhtiyar kendisinden umulmayacak bir çeviklikle kamyonetinden fırladı ve apartmana yöneldi. Artemis’in karşısına dikildiğinde nefes nefese kalmıştı. “Nasıl biriydi?” diye sordu. “Kaç kişiydiler?”

Artemis detaylıca anlattı. “Adını söylemedi” diye bitirdi.

“Tahmin etmeliydim” diye mırıldandı boş duvardaki beyazlığa bakarak. “Nasıl böyle bir hata yaptım...”

“Siz göndermediyseniz nasıl haberdar oldu alışverişimizden? Her türlü detaya hâkimdi lenduha.”

Aynacı soruya cevap vermedi. “Nereye gittiğini tahmin ediyorum pisliğin” dedi ve kapıya yöneldi.

“Durun! Ben de geliyorum” dedi Artemis. Hemen odaya geçti. Bir yandan konuşuyor, bir yandan hazırlanıyordu. Dışarıdaki kara ve soğuğa dayanabilmek için önce içliklerini, sonra kalın

çoraplarını giydi.

“Neden gelmek istiyorsun?” diye sordu adam. “Ayna benim... Sen zaten paranı aldın. Bundan sonrası sadece beni ilgilendirir.”

Artemis parayı geri uzattı. “Lütfen...” dedi. “Hatalıyım. Aynaya tekrar kavuşmadan bunu kabul edemem.” Artemis akıllılık edip aynayı satmaktan vazgeçtiğini söylemedi.

Aynacı parayı almaya tenezzül bile etmedi.

Artemis portmantoda asılı duran kalın montuna uzanırken adam, “Tamam” dedi. “Madem ısrar ediyorsun... Acele etmemiz gerekiyor.”

Artemis el alışkanlığıyla kapıya çift kilit attı. Merdivenlerden inerken boynuna atkısını sardı.

Alt kata vardıklarında evden gelen telefon sesini duydu. Büyük ihtimalle Atila tekrar arıyordu. Onu görmek istemediğine karar verdi.

Tahmini doğruydu. Apartman girişinde duran takside Atila kulağında telefon, taksi şoförüne para ödemekle meşguldü.

Hiç değişmemişti sevgilisi. Kilo almamıştı. Saçı ve sakalı bakımlıydı her zamanki gibi. Üzerinde yılların eskitemediği, kendisiyle özdeşleşmiş balıksırtı desenli paltosu vardı. Çok yakışıklıydı.

Artemis kalın montunun içine gömüldü, kapüşonu kafasına geçirerek gizlendi. Hızla kamyonete yöneldi.

Aynacı, “Tekrar söylüyorum, kal istersen” dedi. Seri adımlarla yürüyordu. “Nereye gittiğini tahmin ediyorum. Zor olacak.”

“Yok, geleceğim” diye tekrarladı Artemis kamyonetin kapısını açarken.

Bir anda “Artemis?” diye inledi ortalık. Atila taksiden inmiş ona doğru bakıyordu.

Hızla bindi kamyonete. “Hadi gidelim” dedi kapıyı kapatırken. “Lütfen, hemen gidelim.”

Taksi şoförü arkaya dönüp “Abi Türk müsün?” diye sordu sırtarak. “Vallahi hiç anlaşılıyor.”

Yol boyunca konuşmamışlardı.

Atila hiç oralı olmadı. “Kamyoneti takip edebilir misin?”

“Elbette...” Dikiz aynasından gülümsedi. “İstanbul mu musun abi?”
“Evet.”

Atila konuşmak istemiyordu. Gereksiz göz teması kurmamak için bakışlarını yola çevirdi. Artemis’e odaklanmalıydı. Biricik sevgilisi için kilometrelerce uzaktan gelmişti. Neden kaçıyor olabilir ki?

Elbet yakalayacaklardı kamyoneti. Ama yakaladığında ne yapacağını bilmiyordu. Atik mi olmalıydı yoksa ilk hareketi Artemis’ten mi beklemeliydi? Belki de tahmininden kolay olacaktı.

Taksici susmadan konuşuyordu. Fırsat bu fırsat, iki dakikaya sığdırıvermişti hayatını. Göçmen olmayı, ilk yıllarda nasıl zorlandığını, sonra nasıl alıştığını, iki ülke ortasında sıkışıp kalmayı, ne oralı ne de buralı olmayı anlattı. Gözünü aynadan ayırmadan torpidoya uzandı; küçük bir paket çıkardı. “Fındık yer misin abi?”

Konuyu kapatmak için “Gözlerini kamyonetten ayırmıyorsun değil mi?” dedi Atila. “Kaybolup gitmeyelim sokak aralarında.”

“Olur mu hiç?” Şehrin her köşesini avucunun içi gibi bildiğini söyledi. “Kırk senedir buradayım abi...” Fındığı uzattı.

Koca adamın kendisine “abi” diye hitap etmesi sinirini bozuyor-

du. Teşekkür etti kibarca.

“Meslek ne abi?”

“Ben akademisyenim.” Üniversiteyle bağı kalmasa da kendisini tarif edecek en doğru unvan buydu. “Araştırma görevlisi.”

“Hangi alanda?” Taksici yılmıyordu. Yeter ki sohbeti devam et-sin.

“Matematik” diye geçiştirdi.

“Matematikte araştırılacak ne kaldı ki abi? İki kere iki dört.”

Umutsuzca baktı adama. Ne dese boş...

“Ne üzerine çalışıyorsun abi?” diye ısrar etti. Okul yıllarında matematikte iyi olduğunu söylemeyi de ihmal etmedi.

“Fraktallar üzerine” dedi Atila. Fibonacci eğrisini, kendini tek-rarlayarak oluşan formülleri, ortaya çıkan görsel şöleni, geomet-rinin bu gizemli dalının tabiatta nasıl kendisine yer bulunduğunu anlatmayı düşünürken taksici atıldı. “Şu ağaçlarda, çiçeklerde, en-ginarda falan olan hikâye değil mi?”

“E... Evet.” Şaşkınlığı yüzüne vurdu.

Tıknaz adam büyük bir özgüvenle gülümsedi, dikiz aynasında tekrar göz göze geldiler.

“Takip ettiğimiz kadın yenge mi?” diye sordu.

Her şeyi sorabilirdi artık.

“Sevgilin mi?”

“Sana ne?” dedi Artemis. Aynacı’nın özel konulara girmesinden hoşlanmamıştı. “Kimse kim.”

Bir süre konuşmadan ilerlediler karlı yolda. Şehrin kenar mahallelerine doğru geliyorlardı. Taksi arkalarındaydı hâlâ. Atlamamışlardı.

Aynacı cesaretini toparlayıp konuyu yeniden açtı. “Yanlış anlama lütfen.” Kamyonetin camı buğulandıkça klimanın ayarlarıyla oynayıp, görüntüyü netleştirmeye çalışıyordu. “Adamlar takipte. Tatsız bir durum varsa bilmek isterim.”

Artemis koltukta doğruldu, “O benim görme asistanım” diye mırıldandı. Aralarındaki özel ilişkinin ayrıntılarına girmese de bu detayı paylaşabilirdi.

“Ne iş yapar görme asistanı?” diye sordu Aynacı gözünü yoldan ayırmadan.

Artemis derin bir nefes alıp arkasına yaslandı, “Karışık bir hikâye...” diyebilirdi sadece. “Görme yeteneğimi geliştirmem gerekiyordu bir zamanlar.”

“Gözlerinle ilgili bir sorun mu vardı?”

“Aslında yoktu” dedi Artemis ve ekledi. “Hep annem yüzünden.”

Kızdı kendine. Detaylara inmemeye karar verdi. Yeni tanıştığı bu adama annesinin körlük konusundaki sıra dışı saplantısını anlatmadı. Ömrü boyunca annesinin onu körlüğe hazırladığından

söz etmedi.

Aynacı üstelemedi. “Artık görebildiğine göre sorun yok” diye geçiştirdi. “Görme asistanının iyi iş kotarmış.”

“Görmemde bir problem yoktu zaten” diye düzelitti Artemis. Annesini kırmamak için böylesi bir hizmeti kabul etmişti.

“Niye takip ediyor o zaman seni?” diye sordu Aynacı. Tahmin ettiği ilişkiyi onaylatmak istiyordu.

“Bilmiyorum” diye geçiştirdi montunu çıkartırken. Sıcak olmuştu. “Benimle her konuşmak isteyenle konuşmak zorunda değilim” diye ekledi. Çekinilecek bir durum olmadığını hissettirmeye çalıştı. Sonuçta Atila iyi niyetli, akıllı, uslu bir adamdı. Tehlikesizdi.

“Anlaşıldı” dedi Aynacı. Üstelemeyecekti. Pür dikkat kesilmişti. Az sonraki beş yol ağzında yapacağı hamleyle taksiyi atlatmayı hedefliyordu.

Artemis’in eli istemsizce boynundan hiç çıkarmadığı kolyesine gitti. Annesinin hediyesiydi. Kolyeyle oynamaya başladı.

Aynacı sarı işiği gördü, kırmızıya yakalanmadan gaza bastı ve hızla sola döndü. Plan işe yararı, takipteki araç kırmızı işikte beklemek zorunda kalmıştı. Yirmi saniyelik avantajı en iyi şekilde kullanması gerekiyordu şimdi. Ara sokaklara daldı, iki sağ, bir sol, sonra tekrar sağ... Sonra bulduğu bir boşluğa girdi ve park etti aracı. Farları söndürdü.

“Geldik mi?” diye heyecanlandı Artemis. “Ayna burada mı?”

Yaşlı cüce güldü. “Daha çok var.” Dalga geçerek ekledi sonra. “Senin görme asistanını atlatmaya çalışıyoruz. Biraz burada dinlenelim.”

Çıt diye bir ses çıktı. Kolyeyle oynarken kapağı açılmıştı. Artemis kapağın sağ tarafına yerleştirilmiş ufak aynaya baktı. Bitap görünüyordu. Sol iç kapağa kaydı gözü. Sevgili annesinin, Ayla’nın gencecik günlerinden kalma siyah beyaz bir fotoğrafı vardı.